

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 454. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828676160/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Lenoir standsede. Hr. Ellekilde rejste sig og gav sig til at fløjte, gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, stillede sig saa med Albuerne støttede mod Vindueskarmen, saa ud ad Vinduet, vendte Ryggen til Lenoir, bestandig fløjtede højere og i livligere Tempo. Det nyttede ikke, at Lenoir beskedent rømmede sig. Hans Vært forblev ubevægelig. Endelig gjorde Lenoir et Skrabud og sagde:

— God Morgen, Hr. Elverkilde!

— G'maaren, lille Ven, G'maaren!

Han vendte sig lidt til Siden og rakte Lenoir Haanden. Da han var gaaet, tænkte han sig lidt om, talte derpaa højt til sig selv, hvad han tidt gjorde paa enlig Pebersvendevis:

— Aa — det vil glæde den Køter af Broder, om hun kom i Hullet . . . Nej, lad hende kun hugge Brænde, som hun gider. Hun er s'gu ganske fiks bygget. Men hendes forrige Kæreste . . . han saa ud til allehaande. Han var vist ikke god at følge efter. Hm!

Han aabnede en Dør og raabte:

— Sin—ge!

Husjomfruen kom, ærbar og andægtig med Hænderne foldede over Hjærtækulen.

— Svinekotelette med henkogte Snittebønner til Eftermad? Ikke?

— Jo, Hr. Ellekilde, og Fløjelsgrød til Formad.

— Hm — hm? Hør De — Slinge! Har De hørt noget om, at der er stjaalet Brænde dernede i det gamle Vænge ud for Pavillonen?

— Nej, Hr. Ellekilde! Hvem skulde kunne komme derind?

— Ja — det maatte jo være en Hustyv.

— Det maatte det, Hr. Ellekilde. Men hvem skulde det være? Der er jo de to gamle Herrer deroppe . . .

— Ja, det skal være af deres Brænde, at der er stjaalet.

— Virkeligen?

— Jo. Og saa kan det jo ikke være andre end . . . end . . .

Han pegede i Retning af den Husfløj, hvor Birgitte boede.

— Gud, Hr. Ellekilde! En af saa god Familie.

— Ha, ha . . . ja, hvordan Fa'en er det? Hun er jo i Familie med Dem, Slinge. Ikke?

Den gamle Jomfrus Mund fortrak sig til en bitter, bedrøvet Mine. Hun sagde:

— Rigtignok er det langt ude, . . . men det er haardt at

beskyldte hende for Tyveri, fordi hun har tabt saa mange Penge, som hun havde tjent ved stor Ekonomi og . . .

— Hm! Har hun ellers ført et sædeligt Liv siden det, De véd nok?

— Det kan jeg virkelig ikke svære paa, Hr. Ellekilde . . . for saadant noget forstaar jeg mig ikke paa; jeg har jo aldrig været gift.

— Sludder, Gu' har De saa, Slinge . . . Hun ser jo ellers godt ud, og det skulde være sært . . . om . . . Naa, ja jeg vil bare vide Besked for det Brændevrøvl's Skyld. Han . . . den gamle Dansemester klager over for stærkt Svind i sit huggede Brænde. Ja, ja . . . hør Dem lidt for, Slinge! De plejer at lugte lige saa godt som en Rotte i sin bedste Alder. Græsaren, Slinge!

XIV.

Livet i Grøntbutikken og den lille Bagstue blev en Del anderledes end før.

Louis tilbragte altid sine Formiddage der, mens Therese var i Skole. Den Forsømmelighed overfor Hygge, som Birgitte havde vist i de senere Tider, bødede han paa og gjorde det ikke saa tosset.

Han havde Sans for at lægge Varerne pænt til Rette baade i Vinduerne ud til Gaden og paa Hylderne i Butiken. Han blev saa glad, naar Birgitte sagde til ham:

— Du kan jo lægge Grønsager lige saa pænt mellem hverandre, som jeg kunde lave Buketter . . . i gamle Dage.

Han forstod godt at bruge baade Støvekost og Fjervinge.

— Du skulde have været et Fruentimmer, Louis, sagde Birgitte, halv anerkendende, halv spottende.

— Det eneste, jeg har lært om Bord, sagde Louis, det er Renlighed, og det var, mens jeg var Kahytsdreng. Siden lærte jeg kun Svineri, men nu, siden jeg har lært Dig at kende, saa kommer min første Lærdom op i mig.

Birgittes naturlige Kælenhed kom tidt stærkt op i hende igen. Hun kyssede og kærtegnede gjerne Louis. Afvekslende sad de